

CAMPIRME I MONTFORCADO

Pallars Sobirà

Des de la Pleta del Prat per l'estany de Mascarida

Distància	10,5 km
Desnivell acumulat	933 m
Nivell de dificultat	Difícil
Data	26 d'agost de 2018
Cartografia	Editorial Alpina. Pica d'Estats/Mont-roig (1:25000)
Punts per a GPS	https://ca.wikiloc.com/rutes-senderisme/campirme-i-montforcado-28122508

Itinerari que ens permet accedir a un cim que és una formidable talaia sobre bona part del Pirineu occidental català i un altre de forcat, visitar un petit circ lacustre amb algun estany amb llegenda i veure restes de la Guerra Civil.

Tot el recorregut el qualificaríem de fàcil fins al cim del Montforcado. Travessar-lo ja resulta més delicat. Tenim però la opció de retornar pel mateix camí.

Accés

A Tavascan, el darrer nucli poblat de la Vall de Cardós, prenem la pista enquitranada que, passant per les Bordes i barratge de Graus, en 10 quilòmetres i escaig puja a l'estació d'esquí i refugi de la Pleta del Prat.

Refugi de la Pleta del Prat (1720m)

Hi ha indicacions de diversos itineraris, entre aquests el de Mascadira, que seguim. Al peu del refugi prenem una pista que abandonem aviat per un camí senyalat i ben fressat a mà esquerra, enfilant-nos (SW), en moderat pendent, pel marge hidrogràfic esquerre del Torrent de Mascarida. Quan el camí se n'aparta fent un gir de 90° (W), el pendent augmenta considerablement.

Deixem una bifurcació (pal indicador) que per l'esquerra baixa al Pla de Melis. Continuem guanyant alçada fins a retrobar el torrent on el camí marxa planerament.

Pleta de Gavàs (2140m)

Hi ha una perxa nivomètrica i un conjunt de cabanes —en comptem més d'una desena— totes ruïnoses. Sembla que es tracta d'aixoplucs construïts durant la Guerra Civil, en aquest cas per l'exèrcit de la República.

Tornem a enfilat-nos (SW) en moderat pendent fins a superar la morrena de l'estany.

Estany de Mascarida (2320m)

Al peu de la Serra de Cadius, és el més gran d'un petit circ lacustre. Ben a prop hi ha el del Diable i més amunt els de Mascarida de Dalt. En un replà sobre l'estany hi ha una altra cabana, en més bon estat, que podria servir-nos d'aixopluc en cas de convenir. Aquí s'acaben els escassos senyals grocs que hem anat trobant des del refugi.

Enfilem, entre amables llaçades, en direcció (SE) a un collet molt evident.

Coll (2460m)

Al peu de la llarga Pala de Montareny. De l'altre vessant hi arriba un camí des de la Pleta de la Serra, al capdamunt de l'estació d'esquí.

Enfilem la pala (SW) en suau pendent. Se'ns ajunta per l'esquerra el camí que puja dels estanys de Soliguera. Continuem per un tram on el camí és menys definit, amb tendència a l'esquerra. Retrobem restes de més construccions en pedra i poc més enllà ja podem albirar, sobre un turó, el vèrtex geodèsic del cim.

Campirme (2631m)

Envoltat de restes de cabanes i trinxeres de la Guerra Civil. Es tracta de posicions de l'exèrcit feixista.

El març de 1938, després de la desfeta de l'Aragó, la línia del front va quedar fixada pels rius Ebre, Segre i Noguera Pallaresa. El front pallarès s'estenia entre Terradets i el Campirme (1).

Tot i tractar-se d'un cim poc prominent —a penes destaca del cordal carener de la serra de Cadius— té una situació que el converteix en una formidable talaia sobre bona part del Pirineu occidental català, solament eclipsada al nord pels seus veïns més alts com el Mont-roig, el Ventolau o el Certascan. Hi podem albirar del massís del Perdiguero a ponent, fins a la Tossa Plana de Lles a sol ixent i el Montsec a migdia.

Per camí planer recorrem (NW) l'ample carena que ens separa del Montforcado al que accedim després de remuntar un collet.

- (1) Segons l'historiador Manuel Gimeno en aquest sector del Campirme no es va enregistrar activitat bèl·lica destacada, a diferència d'altres més al sud, com els cruentos combats del maig de 1938 a les Pedres d'Auló i Sant Corneli o del juliol del mateix any a Baladrero.

Montforcado (2633m)

Com indica el seu nom és un cim forcat amb el pollegó de migdia més alt. Per ajudar-nos a baixar a l'enforcadura hi ha instal·lada una sirga que primer ens permet una aproximació fàcil a un flanqueig exposat, per després superar un muret vertical d'uns 5 metres (IV°). Continuem en grimpada fàcil a l'altre pollegó per terreny descompost.

L'alternativa és prou més delicada que la sirga. Flanquejar, bé des del collet previ o bé des del propi cim, implica transitar amb molt de cura per un pendís de roca a controlar i una pala herbada molt dreta. Totalment desaconsellable amb terreny humit.

Sense camí fressat però evident, baixem als estanys de Mascarida de Dalt.

Deixant el rec de desguàs dels estanys a la dreta, continuem per una fàcil pala herbada fins a trobar el camí que puja del de baix. El seguim uns metres i l'abandonem per visitar l'estany del Diable.

Estany del Diable (2325m)

Circular, petit i recòndit però, pel que tenim entès, força profund. L'aigua hi pren un to turquesa.

Segons la llegenda recollida per en Pep Coll és la porta de l'infern: de les seves profunditats n'emergeix un marrà negre i banyut que pren les ovelles per endur-se'n els corders.

Continuem fins al veí estany de Mascarida i desfem el camí de l'anada.